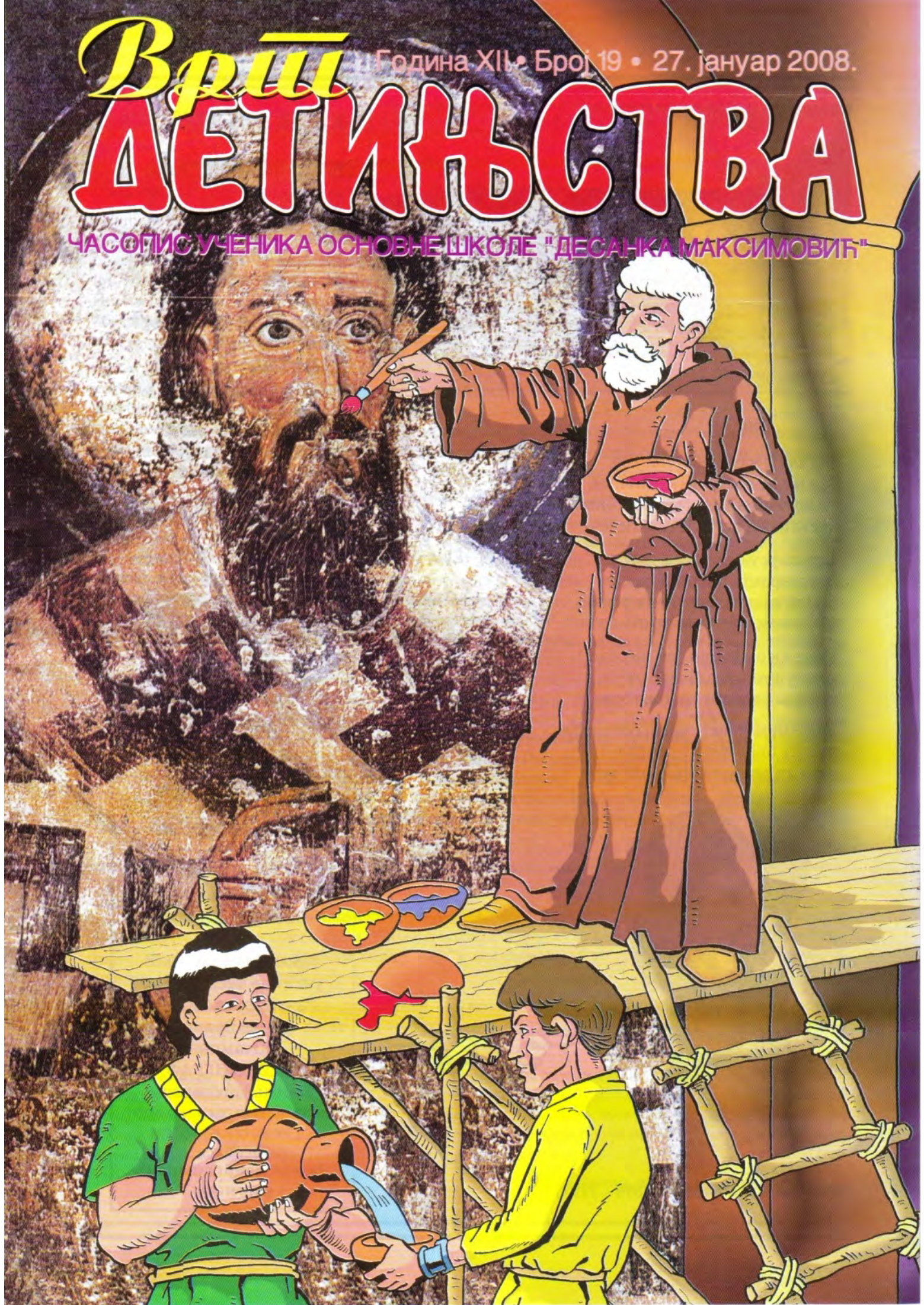

Врш

Година XII • Број 19 • 27. јануар 2008.

ДЕТИЊСТВА

ЧАСОПИС УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ"

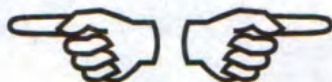
Реч

Остала је у сећању само реч,
сем ње не постоји ништа више,
ни осмеси, ни погледи који бише –
цвета нема, остао је само млеч

Остала је у сећању само реч,
Изговарам је све тише, тише,
Све се милоште друге изгубише,
цвета нема, остао је само млеч

Немани оног који реч ми рече,
много штошта избледе, утече,
трагови радости, трагови бола.

Душе нам, кроз вечност се селећи
улазе у бића шева и сокола –
они сад певају слокове оне речи

Десанка Максимовић (1898 - 1993)

КО ЈЕ СВЕТИ САВА?

СВЕТИ САВА је духовни препородитељ српског народа
СВЕТИ САВА је оснивач народне цркве у српском народу.
СВЕТИ САВА је укрепитељ православне вере у српском народу.

СВЕТИ САВА је најумнији просветитељ народа српског.
СВЕТИ САВА је највећи државотворац српском народу.
СВЕТИ САВА је први уређивач монашког живота код нас.
СВЕТИ САВА је најотменији изграђивач српске народне културе.

СВЕТИ САВА је први српски књижевник

СВЕТИ САВА је за живота земаљског био, а и сада јесте, пред престолом Творца, највећи молитвеник за српски народ.

Лист ученика
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

"ДЕСАНКА
МАКСИМОВИЋ"

Горњи Милановац,
Директор

Радмило Прокић
Уређују:

Емина Ђурић

Горан Савић

Никола Масловара

и

редакција коју чине
ученици наше школе

Рачунарска обрада
Дарко Вранић

Штампа:

СЗТР "ПОЛИГРАФ +"

Горњи Милановац
Захваљујемо се свима који

су помогли у изради
часописа

Захваљујемо се и онима
који нису!

ЕЛЕКТРОНСКА ПОШТА

Електронска пошта је најстарији и најчешће коришћена Интернет услуга. Она је старија од Интернета и може да егзистира потпуно независно од Интернета.

Да би могли да користимо електронску пошту, морамо да имамо електронску адресу. Адресу добијамо аутоматски отварањем налога код добављача (провајдера).

Данас, заједница корисника Интернета обухвата и оне кориснике којима је то сасвим ново окружење. Многи нови корисници нису упознати са културом, обичајима и навикама тог окружења, а вероватно ни са основама прихватљивог понашања на **E-MAIL** Интернету. Правила лепог понашања у опхођењу са људима би требало да важе у свакој ситуацији, а поготово за кориснике Интернета где гестикалација, или јачина гласа губи на значају.

Опште – Пре него што почнете да употребљавате е-mail сервис, обавезно проверите код свог провајдера питања у вези са поседовањем и употребом е-mail налога. Законска регулатива и правила коришћења електронске поште су веома неуједначена и склона брзим променама и допунама. Уколико не користите неки систем за шифровање, треба да будете свесни да ваша пошта на Интернету није заштићена, односно да неко мртав-ладан може читати. Проверите код свог провајдера ко би могао да вам буде од помоћи у вези са питањима која се односе на софтвер и системске проблеме. Већина провајдера има особу или тим задужен за подршку корисницима.

Садржај поште – Уважавајте ауторско право творца оригинала материјала који шаљете. Уколико прослеђујете или поново шаљете пошту која садржи цитирани материјал, немојте мењати текст. Уколико је порука послата вама лично а ви је адресирате на групу прималаца, прво тражите дозволу за то. Поруку можете скратити и навести само важније делове, али свакако обезбедити одговарајуће назнаке. Порука треба да има тему која је наведена у заглављу и односи се на садржај поруке. Имајте на уму да је прималац особа чија се култура, језик и хумор могу разликовати од вашег. Будите кратки, али не и одсечни. Када одговорите на поруку, цитирајте довољно оригиналног материјала како би порука била јасна, али не и више од тога. Сматра се некултурним да одговорите на поруку тако што ћете прекопирати оригиналну и избаците све небитне делове. Будите пажљиви у погледу садржине поште коју шаљете. Не шаљите неодмерене поруке чак и уколико сте изазвани. И, наравно, будите уздржани када на такве поруке одговарате. Уколико сматрате да је порука од изузетне важности, одмах пошаљите кратак одговор чиме дајете пошљаоцу на знање да сте је примили чак и у случајевима када ће одговор уследити касније. Проверите адресу пре него што започнете дугачке поруке. Такође, добра је пракса укључити напомену »long« у заглављу поруке тако да прималац зна да је порука дугачка. Преко 100 редова сматра се дугачком поруком. Дужину редова у поруци сведите на мање од 65 карактера, користите мала и велика слова.

Представите се – Олакшајте пријем поште. Пружите довољно информација о себи, напишите неколико редова са свим потребним информацијама за контакт. Жаргоном Интернета, користите »потпис«.

Водите рачуна о временским зонама – Не заборавите да су корисници са којима контактирате лоцирани широм света. Уколико пошаљете поруку за коју вам је потребан хитан оговор, корисник коме је порука упућена можда није у могућности да то одмах учини. Дајте примаоцу времена да одговори на вашу поруку.

Водите рачуна о величини поруке – Уколико поруци придружите непримерено велику датотеку може да се деси да вам је порука толико велика да се не може пренети или заузима претерано места.

Типичне грешке – Никада не шаљите циркуларна писма (ланце среће и сл.). Циркуларна пошта је забрањена на Интернету. У супротном, могу да вам буду одузета корисничка права над е-mail налогом. Одговарајте само на поруке које су упућене вама. Немојте одговарати уколико сте добили само копију. Пажљиво адресирајте пошту. Постоје адресе које прима група корисника иако адреса делује као да припада једној особи. Проверите то пре слања.

Дарко Вранић, професор информатике

ПОТКУЛТУРА РОКЕНРОЛА И ДРОГА

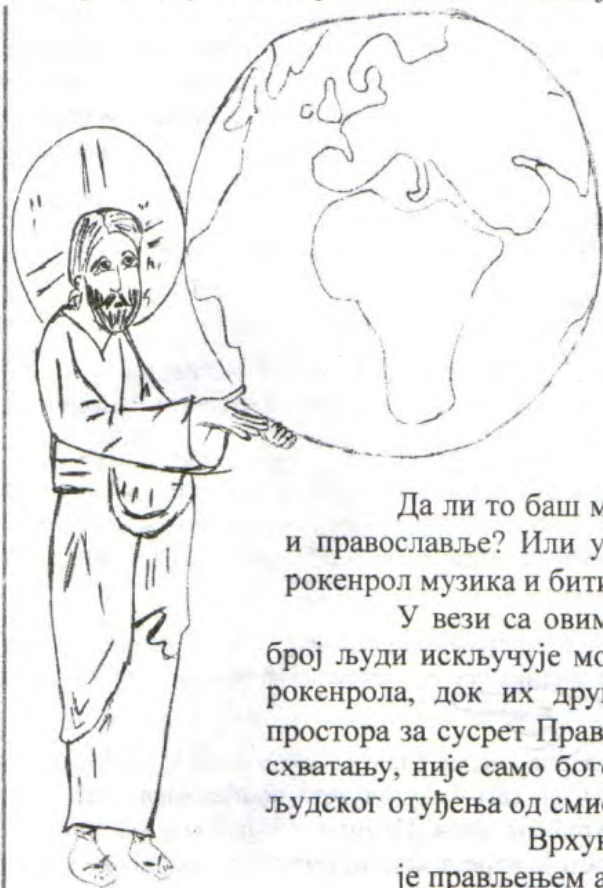
Поводом књиге монаха Арсенија *Бог и рокенрол*, изашао је чланак у *Православљу*, новинама српске патријаршије. Чланак је био опширан, па је у наставку издвојено оно најбитније.

Ова књига није теоретисање некога ко има нешто против рокенрола. Она долази из самог срца једне људске судбине, која је тај пут до краја прошла, осетила на својој кожи његову лаж и стајала пред самоубиством.

Шта је музика? Једна емоција душе, уметничко дело или начин живота? Музика је, нема сумње, једно од најтананијих осећања која потичу из људске душе. Ту мислимо и на осећај за стварање и за слушање музике. Музика долази из дубина човековог бића и њима се враћа. Она је једна од најлепших, најинтимнијих и најмоћнијих врста уметности. Они који је слушају, обично су људи са посебном врстом осећајности, са специфичним емотивним склопом, јер музика тражи нежне душе. Агресивност модерне музике је најбољи показатељ душевних промена код савременога човека. Коначно, музика је творитељ укупног духа једног народа. Какву музику слушамо, такви смо: таквим духом дишемо, тим идеалима и осећањима живимо.

Свакако битна особеност једног народа јесте његова национална музика. На коју музику ти заигра срце, те си горе лист.

Зашто причати о рокенролу, када данас, рецимо, наркоманије нема мање ни у турбо фолку или техно музици? Зато што су сви они нуспродукти једне цивилизације којој је потребан вештачки стимуланс да би достигла “вештачки рај”. Рокенрол је, парадоксално, био први побуњеник против те цивилизације.

Да ли је рокенрол могуће разумети без сексуалне и свих других револуција новог доба? Животне девизе попут “Живи брзо, умри млад, буди леп леш” и “Секс, дрога и рокенрол”, јасно је шта значе и коју поруку шаљу.

Да ли је рокенрол музику могуће слушати без вештачких стимуланса? Алкохол, дрога и телесни разврат разумеју се као неопходни пратиоци живота иза рокенрол сцене. Несумњиво је да је посебно и прво дрога у рокерском свету пронашла своје велике присталице и конзументе.

Да ли то баш мора бити тако? Да ли је могуће спојити рокенрол и православље? Или у крајњој мери, може ли се барем само слушати рокенрол музика и бити православни хришћанин?

У вези са овим питањем, видећете у стварном животу да један број људи искључује могућност додирних тачака између Православља и рокенрола, док их други опет проналазе. По овом другом схватању, простора за сусрет Православља и рокенрола ипак има. Рокенрол, по том схватању, није само богоодпадничка философија живота, већ и трагедија људског отуђења од смисла живота која баш на тај начин иште смисао.

Врхунац овог приступа, у музичком смислу, постигнут је прављењем албума *Изнад истока и запада*, који је покушао да

Татјана Димитријевић, VII, у новој музичкој форми понуди православни садржај.

Књига *Бог и рокенрол* појавила се благословом епископа рашко-призренског др Артемија у издању манастира Црна Река. У књизи су дата сећања и изводи из дневника једног монаха о његовом вољеном и најбољем пријатељу из младости, покојном сликару Душану Герзићу Гери, и још понешто о Богу, души, Цркви, савременој уметности и данашњем времену. Ова књига даје многе одговоре и практичне савете како се одупрети вештачким стимулансима и на кључним местима и раскршћима тема даје молитве снажне поетике и пуне искренности у обраћању Богу. Ова књига је историја микро средине коју је задесила макро трагедија. Она је и велики знак узвика за нове генерације које су кренуле истим душегубним путем или то намеравају.

Свако њено поглавље завршава се молитвом за све оне који лутају светом рокенрола, у великим душевним ломовима и без јасног ослоња у животу. Ова дирљива молитвена сећања на себе некадашњег, своје пријатеље и све младе људе, доносе књизи једну искрену ноту хришћанске љубави и бриге за спасење ближњих, што нам данас често недостаје. Овај монах прошао је сва београдска и њујоршка искушења и био избављен Божијим промислом да о свему томе посведочи новим генерацијама.

Књига опомиње на озбиљно схватање рокенрола, не као музике и пролазне тинејџерске моде, који не морају бити спорни, већ као начина живота који настоји, или само да промовише сјај и беду телесног човека, или да глуми духовна трагања која се пречесто испоставе као путеви без повратка.

Јелена Михајловић, VI₃

КАКВУ МУЗИКУ ВИ СЛУШАТЕ?

Дешава ли се и вама да вам ствари некад не иду од руке? Мени често! У тим тренуцима обично слушам музику. Да ли и ви "слушате" музику? Хоћу рећи, да ли услед силног слушања нучите текст напамет, па без размишљања о

његовом значењу певушите те стихове у недоглед, или сваку песму добро изанализирате? Трудим се да слушам квалитетну музику, јер не желим да кварим мој, чини ми се, добро изграђен укус.

Јелена Михајловић, VI₃

Свака музика у себи носи духовни свет свога творца, његове мисли и осећања. А какву музику слушамо, такви ми и јесмо. Коју музику данас слушамо и шта она о нама говори?

Какву музику можемо чути са разноразних телевизијских станица, помислиће неко паметан, чини се као да ми Срби немамо ни мало укуса. Али, то баш и није тако! Толико добрих бендова и квалитетне музике постоји да нисмо ни свесни. Услед огромног уплива туђинских ритмова, који се погрешно доживљавају као народна музика, до те мере је избличен наш музички укус, да су потребне године музичког поста да би дошли себи.

Квалитетна забавна музика, класична, духовна музика и староградска песма тешко долазе до изражаја, јер траже и озбиљне уметнике и озбиљну публику. Уметност се продаје зарад сопствене зараде.

Потребно је развити осећај за праве вредности: за естетику, духовност и традицију. Морају постојати вредности које су веће од свега. Морамо научити да живимо у складу са духом, потребама, васпитањем и вером и тако ћемо остати своји, велики и истински.

У сарадњи са Јеленом Машић,
вероучитељом, текст написала
Јована Живановић, VII₁

Кутак за психо тренутақ... или

У претходна два броја, покушали смо укратко да дочарамо шкакљиво пубертетско стање у коме се налазиш, а сад стиже прича од које ти се непотребно диже коса на глави! Дакле, законитост адолесценције: ако те свако С подсећа на секс, ама баш свако У ће заличити на УЧЕЊЕ и жацнути ти сваки живац. Сад ће бити фора да наставиш са читањем, иако је ова тема неочекивани обрт! Судићи по вашим писмима, после тема о љубави и пријатељству, ово је најчешћа ствар која вас интересује. Само храбро, баци се на читање следећих редова и скрати себи муке са учењем! Ова тема ти није непозната, јер сам у већини одељења причала о методама успешног учења, али је згодно пред друго полугодиште освежити ваше мозгиће који се током распуста опусте.

Постоји посебна научна дисциплина која се бави искључиво учењем, а ствар је у томе да научиш пар правила и да их примењујеш. Кад овладаш одређеним цакама правилног учења, тј. научиш како се учи, време проведено над књигом биће дупло смањено, имаћеш више слободног времена, осећаћеш се сигурније и опуштеније, а избећићеш гњаважу са маторцима и наставницима, јер ћеш имати добре резултате у школи. Право одрастање је оно у коме равномерно има учења и спорта, добре и здраве забаве, заљубљивања и одљубљивања, а да би се све то постигло, потребна је добра организација.

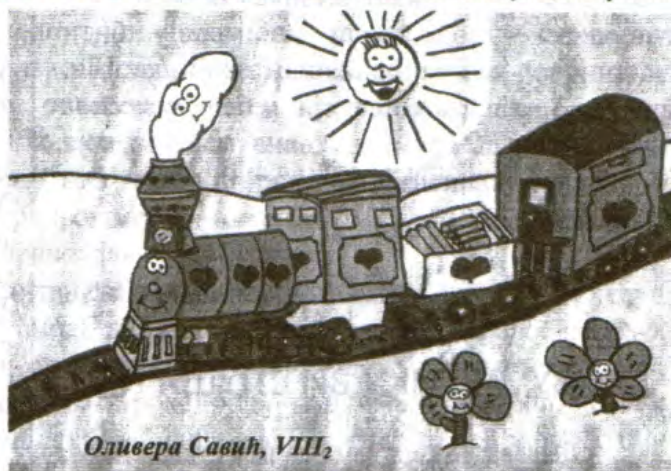
Потребни су одређени услови, да би ти нешто и ушло у главу. Неопходно је да у кући имаш свој радни простор, чак и ако стамбене могућности твојих родитеља то не дозвољавају, важно је да ти обезбеде најмирнији кутак у ком ћеш моћи да учиш. Може да ти изгледа бесмислено, али кад се стално ради на истом месту, за истим радним столом, брже се стичу радне навике и ефикасније се учи. Зато немој да се сељакаш по кући, учећи један дан у трпезарији, а други у спаваћој соби.

Пре него што се „бациш“ на књигу (да из ње учиш, а не да је рашчерупаш!) потребно је да задовољиш своје физиолошке потребе. Ако је у питању учење после школе, важно је да се одмориш, али не дуже од сат и по, јер ћеш се после тешко нахранити да кренеш. У том периоду релаксације, нешто поједи и попи, обави све радње у тоалету (није смешно, нећеш ваљда да устајеш сваких пет минута кад једном кренеш са учењем!), телефонирај и претреси све договорштине из школе, а потом слатку справицу смањи да те не узнемирава и не дирај је до прве паузе у учењу!

Ако желиш да ти у току дана све штима, да стигнеш да одрадиш све за школу, али и да имаш времена за себе (тренинг, симпатију, излагање, буљење у тачку или компјутер), важно је да свакодневно правиш план рада и својих обавеза. Одреди неко блокче и бацај на папир свој дневни распоред. У зависности од тога које предмете сутрадан имаш по распореду и колико је твоје знање, направи сатницу рада, али зарачунај и паузе. Наш мозак се замара након 30 до 40 минута, па у том размаку направи паузу у трајању од 5 до 10 минута, не дуже. Значи, ако за сутрадан имаш биологију за коју ти треба бар сат и по времена, да поновиш историју потребно ти је око сат, а за довршавање неког задатка из математике пола сата, заједно са паузама од десет минута, школске обавезе одузеће ти три и по сата. Дакле, ако стигнеш из школе у 13:00 часова, почнеш са радом у 14:30, цела мука готова је у 17:30, када можеш да испариш из куће и уживаш потпуно растерећено!

Е, сад стиже главно! Четири главна корака у учењу су: брз преглед градива, подвлачење, читање подвученог и преслишавање.

Дакле, лекцију коју мораш да смажеш прво овлаш прелистај, утврди колико има страна, прегледај слике, фотографије и графиконе, види наслове, поднасловне и резиме на крају. Ова акције одузеће ти пар минута, а скратиће ти посао око подвлачења лекције.

Оливера Савић, VIII₂

... Како да смажеш лекцију у трен ока

Подвлачење градива је изузетно важно, па ни не седај да учиш без флуоресцентног фломастера. Упамти, што није прошло кроз оловку, није ни дошло до мозга! Немој да се завараваш и мислиш да је учење она гњаважа, кад читаш у празно неку лекцију, а мисли лутају (шта да обучем у суботу, што не зове...), то је губљење времена! Зато подвлачење помаже да пасивно седење над књигом претвориш у активно размишљање о томе шта је у лекцији важно и шта ћеш да подвучеш. Подвлачење не да твојим мислима да побегну, држи ти пажњу, а истовремено скраћује лекцију на оно суштинско и најважније.

Док размишљаш шта је битно у неком градиву, ти несвесно учиш и „жваћеш“ градиво. Кад завршиш са подвлачењем лекције, са учењем си на пола пута, јер сад имаш увид у то о чему се ради, о главним појмовима и релацијама између њих. Потребно је још да поново ишчитаваш лекцију, али сад само оно подвучено, па да пређеш на понављање градива. Наравно, да би у глави било нечег за преслишавање, немој одмах после једног ишчитавања да сматраш да је ствар научена. **Читање подвученог** треба да траје толико дуго, док не дођеш до закључка да ти се градиво „залепило“, да њиме владаш. Само препознавање ствари из лекције може да те завара, да помислиш да је научена, али да током понављања брзо увидиш да не можеш да репродукујеш материју без гледања у књигу. Из ове приче о правилном подвлачењу, не смеш извући погрешан закључак

да се учи само оно најбитније, јер управо ситнице и примери осмишљавају градиво и помажу да га лакше усвојиш.

Понављање или преслишавање градива је најактивнији облик учења, јер захтева од твог мозга да се присети претходно прочитаног, подвученог и наученог. Тај психички напор доприноси памћењу и трајнијем задржавању наученог. Уколико неке делове или појединости не можеш да поновиш самостално, слободно погледај у текст и подсети се, па настави даље са преслишавањем. Најбоље је да се прво преслишаш оним редоследом који је у уџбенику, а после да то урадиш тако што ћеш обновити прво оно најважније, а потом мање битне ствари. Постоји више начина понављања градива. У зависности каква је лекција и шта наставник тражи, можеш се преслишавати својим речима, а ако постоје делови који дословно морају да се науче, преслишавај се онако као што је у књизи. Физички активнијим ученицима препоручује се гласно понављање наученог, чак и уз шетњу по соби. Пред само испитивање, преслишавај се у себи или тихим шапутањем, јер ће ти то омогућити да брзински прелетиш преко целог градива или само најтежих делова.

Надам се да те оволика прича неће обесхрабрити, јер нашироко описивање има за циљ да ти детаљно дочара сваки корак, што ће ти олакшати свакодневну примену у учењу. Стицање радних навика и придржавање ових правила одузеће ти, само у почетку, нешто више времена, а онда ће прећу у рутину. Међу ученицима који уче баш кад морају, влада ужасна заблуда да је редовно учење тешко, а ствар је управо обрнута. Ако свакодневно планираш и одвајаш одређено време за учење, никад ти се неће дешавати непријатност безизлазне ситуације у којој имаш гомилу лекција, а мало времена да их спремиш.

Уколико примениш правила успешног учења, приметићеш да лакше учиш, да је време које проводиш над књигом знатно краће, а кад ти то омогућити добре оцене и довољно слободног времена, ствар ће ти бити дефинитивно јасна.

Имаћеш и јаре и паре!

Психолошко – педагошка служба

Милан Милетић, III,

РАТКА ИСТОРИЈА ФУДБАЛА

Најранији облик игре за који постоји научни доказ је **цуђу**, игра слична фудбалу која се играла у Кини у III веку п.н.е. Играчи су лопту направљену од животињске коже морали провући кроз рупу у мрежи развученој између бамбусових штапова високих око 10 м. а игра је представљала вежбу физичких способности кинеске војске.

Римска игра, звана **харпастум**, појавила се после римског освајања Грчке у II веку пре н.е. и вероватно је настала по узору на грчку игру која се звала **фаинида**. У харпастуму, 5 до 12 играча, користило је и руке и ноге, као у рагбију, а циљ је био да се лопта што дуже задржи на својој половини терена. Цезар и његови генерали су је користили за побољшање физичке спреме својих војника. Верује се да су Римљани, у време своје експанзије у Британији, са собом донели и нову врсту забаве. У сваком случају, харпастум је имао утицај на развој тзв. моб фудбала (средњевековног) на Острву.

Још један облик игре који потиче са Далеког истока је јапански **кемари** који се развио између 300. г. и 600. г. нове ере, а настао је по узору на **цуђу**. Кемари је представљао више часну, церемонијалну активност. У кемарију није постојао ни најмањи знак борбе за посед над лоптом. Играчи (осам, или мање) су морали да додају лопту један другоме на прилично малом простору, при чему лопта није смела пасти на тло. Период између X и XVI века, био је златно доба Кемарија. Анегдота каже да је један јапански цар, уз помоћ свог тима, лопту задржао у ваздуху у преко хиљаду удараца. Ову игру и данас упражњавају ентузијастички који желе да очувају јапанску традицију.

У Британији је у средњем веку постојао тзв. **моб фудбал (фудбал руље)**, који се играо међу селима и био је изразито груб. Чак су и људи који су живели у близини морали да забарикадирају своје прозоре за време игре, током које су оба тима покушавала да лопту пребаце на главни трг противничког села. Низ закона и забрана, понекад строгих, понекад блажих, показује колики је био ентузијазам за фудбалом, иако је он често наилазио на неодобравање власти. Краљ Едвард II је 1314. године издао прокламацију у којој забрањује фудбал због нереда које обично узрокује. Ричард II, Едвард III, Ненри IV и Ненри V забрањивали су фудбал зато што је омиљена рекреација одвраћала војнике од вежбања кориснијих војничких вештина, као што је стрељаштво.

Калчо је настао у XVI веку, на једном од тргова Фиренце. Играло се и рукама и ногама у тимовима од по 27 играча. Голови су се постизали пребацивањем лопте преко обележеног места на терену. Првобитно, калчо је био резервисан само за аристократе. Чак су и пале Клемент VII, Лав IX и Урбан VIII упражњавали ову игру.

У XVII веку амерички Индијанци играли су игру звану **pasuchukohowog** што значи "скупити се и ударати лопту ногом". Играло се на плажама, са головима широким неколико стотина метара и удаљеним око 1,5 километара, а учествовало је чак 1000 људи истовремено. Игра је била веома груба и често је резултирала сломљеним костима играча који се нису могли ни распознавати, јер су се украшавали разним накитом и фарбали лице ратничким бојама.

Историја **савременог фудбала** обухвата последњих век и по. Све је почело 1863. г. у Енглеској, када су рагби и фудбал кренули различитим путевима и када је основан први фудбалски савез, Фудбалски савез Енглеске, а такође и прва фудбалска правила датирају из исте године. Најстарије фудбалско такмичење је енглески ФА куп, први пут одржан 1872. г. Енглеска је такође дом најстарије лиге, основане 1888. г. од стране Астон Виле, која је окупљала 12 тимова.

Највише и најутицајније фудбалско тело је ФИФА, основана 1904. г. у Паризу, чије седиште се данас налази у Цириху, у Швајцарској. Највеће међународно такмичење организује, наравно, ФИФА, Светско првенство у фудбалу, које се одржава сваке четврте године. Хммм, видимо се 2010. г. у Јужној Африци!

1	2	3	4	5	6	7	8
9							
10		■	11			■	
12		13		■	14	15	
	■	16		17			
18				■		19	

ВОДОРАВНО : 1) Место битке између Грка и Персијанаца, 9) Није намотано, 10) Лудолфов број, 11) Српски одбрамбени пас (скр.), 12) Старшина римокатоличког манастира, 14) Император, 16) Персијски владар, 18) Јапански редитељ Куросава, 19) У грчким сложеницама даје речима одрично значење

УСПРАВНО : 1) Карађорђево град, 2) Ко је решио загонетку Сфинге?, 3) Ратна морнарица (скр.), 4) Град у Херцеговини, 5) Врста мотора, 6) Капсуле рожнатог ткива на ногама животиња, 7) Притока Дунава, 8) Презиме, 13) Надимак Алберта Нађа, 15) Света (грч.), 17) Ознака за густину

Још мало историје, или нечег сличног

Шта би се догодило (са) познатим историјским и митским личностима да су живе у наше доба:

- **Аладин** би покушао да протрља сијалицу и убила би га струја
- **Филипу Вишњићу** и **Хомеру** би се судило због клевета и ширења лажних вести
- **Мојсије** би био оптужен за изазивање опште опасности и ремећења природне околине због епизоде са раздвајањем мора
- **Цезар** би био лустриран због неодговорне политике на Рубикону и осуђен због незаконите кошке
- **Краљевић Марко** би добио трајну забрану на дозволу за јахање због пијанства, као и тужбу због наводђења животиња на алкохолизам и уништавање путне инфраструктуре
- **Архимед** би имао јакузи и не би марио за науку
- **Свети Илија** би радио за ЕПС
- **Калигула** би био председник скупштине
- **Нострадамус** би имао агенцију за прорицање и сопствени плаћени термин на ТВ Пинку
- **Диоген** би се одушевио квалитетом модерних пластичних буради (и камп кућица) и баталио потрагу за човеком
- **Декарт** би рекао "Мислим,.....види, занимљив програм на ТВ-у!".
- **Филипидес** би био шампион у маратону, а спонзори би му били Нокиа и Адидас
- **Фројд** би рекао: "Аман, бре, људи - зезао сам се".
- **П.П. Његош** би био председник Студентског центра Београда
- **Тесла** би и даље био испред свог времена

Весна Тешић, VIII,

Историзирао Слободан Ајсентијевић, професор историје

Активности Црвеног крста

Првог дана месеца децембра 2007.г. Теренска јединица Црвеног крста Горњег Милановца, у сарадњи са

Јована Радојевић, VI, Враћевшница

Црвеним крстом Србије, симболично је обележила Светски дан борбе против сиде. На градском тргу чланови Теренске јединице делили су летке и пропагандни материјал, све у циљу да свима, а посебно младима, *отворе очи* и подстакну их да изаберу лепши живот. Увече је у клубу „Лопта“ одржана журка коју је организовао Црвени крст и коју су осим чланова Теренске јединице, посетили и многи млади становници нашег града.

Годишње хиљаде и хиљаде људи умире од ове опаке болести, а то је упозорење свима нама. Покажимо да смо један корак испред свих! Покажимо да волимо живот!!!

Даница Вучетић, VIII,

Слово о језику...или...Подсетите се и научите ако нисте знали!

Сигурно сте се некад питали и били у недоумици да ли се каже: КЉУЧИ или КЉУЧЕВИ, ДРЕСОВИ или ДРЕСЕВИ итд. Ево одговора!

Номинатив множине

Номинатив множине именица м. р. на сугласник добија се граматичким наставком *-и*, али постоје два типа: са уметком *-ов-* или *-ев-*

а) Множински уметак (инфикс) *-ов-* јавља се у номинативу иза *ненепчаних сугласника*: град - градови, цвет - цветови, стан - станови, џак - џакови, џеп - џепови ...

б) Множински уметак (инфикс) *-ев-* јавља се у номинативу иза *педњонепчаних сугласника*:

пањ - пањеви, краљ - краљеви, маљ - маљеви, брош - брошеви, муж - мужеви, кључ - кључеви, крај - крајеви, спој - спојеви, бој - бојеви ... (али биће: кеј - кејови, спреј - спрејови ..., јер се у непосредно претходном слогу налази вокал е)

Уметак *-ев-* јављаће се и иза *зубних сугласника* *с, з, ц*: носеви, мразеви, вицеви (иза којих је и инфикс *-ов-* у много већој употреби, нпр.: воз - возови, клас - класови, лоз - лозови, кос - косови, дрес - дресови ...)

в) Многе именице имају дублетне облике, тј. Могу се употребљавати са уметком *-ов-/ев-*, или без њега:

вукови и вуци, знакови и знаци, мишеви и миши, паукови и пауци, лишајеви и лишаји

♣ ♣. Исправно: **путеви и путови, мразеви и мразови, носеви и носови** (мада је ова друга варијанта обичнија у хрватском језику).

♣ ♣ ♣ Код именице **ранац** дозвољен је дублет и **ранци и ранчеви**, али је боље **ранци** (аналогија са именицом **ланац** - **ланци**, а не ланчеви). Код именице **ранч**, множински облик је **ранчеви**, са разликом у акценту: **ранац** - **ранчеви**; **ранч** - **ранчеви**

Сашика Видојевић

Зашто је само ДОВЕЗЕН, ТРЕСЕН, а не ДОВЕЖЕН, ТРЕШЕН?

Зато што се **не врши јотовање**: ДОВЕЗ+ЕН=ДОВЕЗЕН; ТРЕС+ЕН=ТРЕСЕН
Аналогно томе је и **ПОВЕЗЕН, ДОНЕСЕН, ОДНЕСЕН**, а не ПОВЕЖЕН, ДОНЕШЕН, ОДНЕШЕН.

Дијалекатски (у народним говорима) честа је употреба облика: *довежен, трешен* итд., али они нису ушли у књижевнојезичку норму нашег језика, па су с тога неправилни и треба их избегавати и исправљати!

** ... Исто то и још по нешто...

-нети: у глаголима *донети, однети, унети, изнети, понети, занети, нанети, разнети, пренети, пронети*, ијекавски облик је *донијети, однијети, унијети* итд.; погрешно је *донести, однести* итд. Трпни придев *донет, однет* итд. (ијекавски *донијет, однијет* итд.) или *донесен, однесен* итд.; не *донешен, однешен* итд.

*** Честе су грешке и код употребе следећих глагола свршеног и несвршеног вида:

Кристина Михајловић, III

свр. вид (- стити)

ПУСТИТИ
ОПРОСТИТИ
СПУСТИТИ
УКРСТИТИ
НАМЕСТИТИ

несвр. вид (- штати)

ПУШТАТИ
ОПРАШТАТИ
СПУШТАТИ
УКРШТАТИ
НАМЕШТАТИ

У говору, дијалекатски чује се погрешно СПУШТАТИ и НАМЕШТАТИ!

Да ли се каже: а) пуштати змаја или б) пустати змаја
Заокружи тачан одговор!

Паметовала Емина Ђурић, професор српског језика

"Понекад бих поверовао чак у шест немогућих ствари пре доручка!"

Изгледа да је патња неопходан услов стваралаштва било које врсте, па и књижевног. То је, ваљда, зато што патња буди и оживљава стваралачке силе, док их уживање успављује и затупљује. Ево шта о томе пишу неки писци:

Дидро: "Кад природа ствара генијалног човека, она му припаљује буктињу на глави, и испраћа га у свет речима: *Иди и буди несрећан*".

Достојевски: "Патња и бол увек су обавезни за широко сазнање и дубоко срце. Заиста велик људи, чини ми се, морају да осећају велику тугу на свету".

Мисе: "Ништа нас не чини тако великима као патња; једино добро које ми остаје од овог света јесте то што сам понекад плакао".

Гијо: "Зар плач не значи осећати своју беду и уздићи се изнад ње?"

Јелена Николић, VIII₃

А каква је то разлика између песника и нас, обичних смртника? Шта они то виде што ми не видимо, па из тих својих визија извлаче песме и приче којима се потом дивн цео свет?

Да питамо француског песника Пола Верлена:

Једном је Верлен седео у кафани с неким пријатељем. Напољу је дувао јак ветар и њихао завесу. Верлен се загледао у завесу и, понет својим асоцијацијама, почео да објашњава пријатељу:

"Видиш ли како се тресе ово платно? За тебе је то комад штофа који дрмуса ветар. Ја ту видим једру неке лађе коју носи бура, и видим себе, престрављеног, на побеснелим таласима океана.

Видим и друге ствари: видим како лепрша застава, чујем трубу како труби на узбуну, видим јуриш на непријатеља, видим како цела војска јури у ватру."

У оно доба познати писци унајмљивали су под старе дане млађе писце да раде (пишу) уместо њих. Ти млађи писци звали су се „црнци“. Тако је и Александар Дима имао свог „црнца“. Али једног дана јави му издавач часописа (у коме је Димина најновија књига објављивана у наставцима) да му није стигла наредна глава, планирана за следећи број часописа. Дима оде код свог „црнца“ да види шта се догађа, али испостави се да ни „црнац“ нема појма о томе: и „црнац“ је имао свог „црнца“ (још млађег писца) који је, у ствари, писао све то. Тај се „црнчев црнац“ био разболео, па није успео да напише наредни наставак књиге.

Бојана Богосављевић, VI₂

И ово је књижевност...

Тренутак **надахнућа** најважнији је тренутак у животу песника. Али пошто надахнуће често траје сасвим кратко, и брзо се изгуби, песници су увек на опрезу и чине све што је у њиховој моћи да искористе до максимума тај срећни тренутак кад им се, по **Пушкиновим** речима, "смењују жива привиђења у чаробној магли".

Самом Пушкину, за поему "Кавкаски сужањ", надахнуће се јавило док је играо билијар с пријатељима. Он се одмах бацио преко билијарског стола и почео да записује стихове. Писао је дуго и није ни чуо како су га неколико пута звали на ручак, нити је примећивао да иза њега већ дуго стоји лакеј с огртачем у који је требало да обуче.

Поверовао Горан Савић, професор српског језика

Ђак првак

Зимске радости

Зима је за мене најлепше годишње доба. Беле пахуље су прекриле цео град. Позваћу своју најбољу другарицу да заједно правимо Снешка Белића. Зато је зима за мене лепа и доноси ми радост.

Кристина Глишовић, 1₁

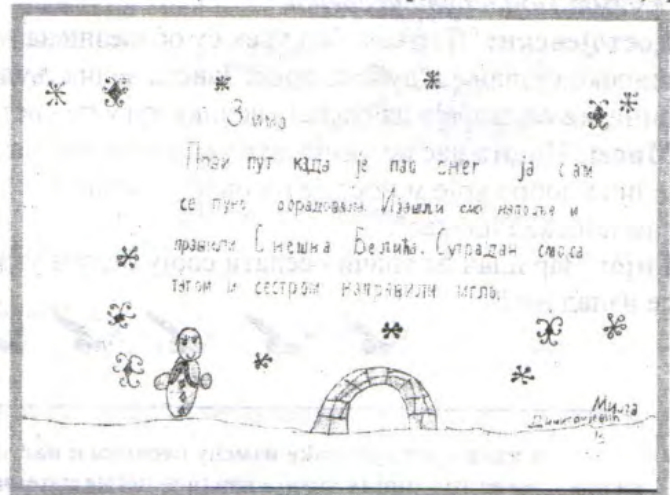

*Алекса
Грбић, 1₂*

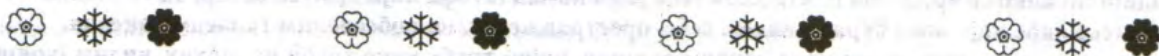
Снежне чаролије

Пао је снег. Ја волим да се играм на снегу. Редовно излазим са братом да правимо Снешка Белића и да се грудвамо. Волим зиму зато што је бела, снежна, мекана, лепа и зато сам весела када пада снег. Зато је лепо и мени и брату.

Кристина Трајковић, 1₁

Мила Димитријевић, 1₂

Мој друг

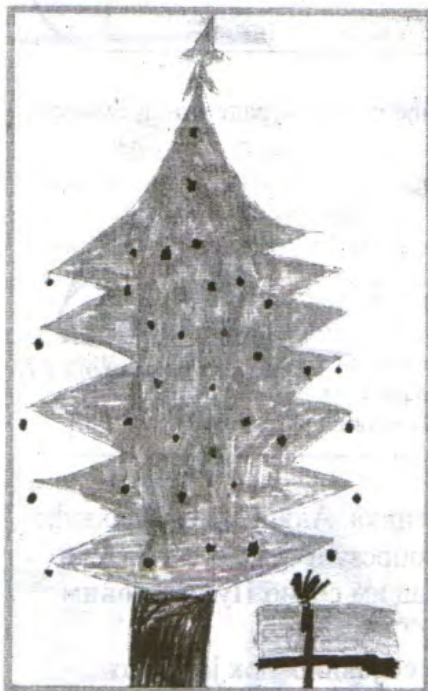
Мој друг се зове Игњатије. Он има браон очи. Ми се играмо и трчимо. Жао ми је што не седимо заједно. Он живи далеко, а ја бих да живи близу. Он је добар ђак и веома ми је драг.

Страхиња Чепић, 1₁

Моја другарица

Моја другарица се зове Тамара. Она је виша од мене. Има браон очи и црну косу. Играмо се сваки дан. Волела бих да живимо близу и да се више играмо.

Теодора Отовић, 1₁

Милош Вукашиновић, 1₁

Зимске радости

Ја много волим снег. Када снег падне ја изађем напоље са секом. Направимо великог Снешка Белића. Нос му правимо од шаргарепе а очи од угља. Када завршимо Снешка санкамо се и грудвамо. Ми се играмо, а пахуље весело лепршају.

Тамара Плачић, 1₁

Весели и распевани рођендан

Мој седми рођендан је био 15. новембра. Правио сам журку и у госте су ми дошли браћа, сестре, другови и другарице. Моја мама је направила тарту. На њој је била слика фудбалера. Добио сам пуно лепих поклона, а највише ми се свидела одбојкашка лопта. Био сам срећан.

Алекса Грбић, 1₂

Ема Прокић, 1₃

Ања Живановић, 1₃

Омиљена играчка

Моја омиљена играчка зове се Жућко. Он је пас, а зovem га тако јер је жут. Добио сам га од моје бабе. Мој рођени брат Димитрије му је покидао уво. Увек га носим на море и никад га не заборавим. Ја га волим зато што је добар пас.

Лука Таловић, 1₃

Мој брат

Мој брат се зове Јанко. Он има једну годину. Има плаву косу и плаве очи. Радује се кад ја дођем из школе. Он је најбољи брат на свету.

Милош Јевтовић, 1₂

Најбоља другарица

Моја другарица се зове Неда. Има дугу смеђу косу. Воли да се шали. Веома се лепо облачи. У истој смо учioniци. Лепо се дружимо. Она је моја најбоља другарица.

Анђела Стевановић, 1₂

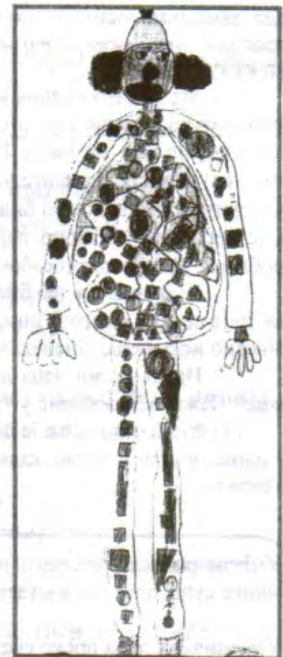

Алекса Драшовић, 1₁

Најдража играчка

Моја омиљена играчка је лутка. Добила сам је за рођендан. Она има плаву косу, црне очи, розе хаљину и лепе беле ципелице. Стално се играм са њом.

Ана Јовичић, 1₃

Давид Костић, 1₃

И ми 'перо' за трку имамо!

Снага човечности

Сваки човек, па чак и онај кога сви сматрају уљезом, непожељном особом и превртљивцем, има срце. Оно даје импулс његовом животу, одређује му путеве и кад затреба, треба да куца свом снагом хуманости.

Наравно, неко је осетљивији, нежнији, даје више значаја малим стварима, док појединци не обраћају пажњу на околину, већ мисле само на себе. Лако је бити уз некога када је све лепо, добро, кад су сви срећни и не брину ни за шта. Стара пословица, у коју све више верујем, каже: „Пријатељ се у невољи познаје“.

Ја сам имала прилику да се у то уверим пре две године. Наиме, другу из мог одељења догодила се несрећа и сплетом околности изгорела му је зграда у којој су биле животиње, које су, нажалост, настрадале. Та вест се увелико препричавала по ходницима, јер како кажу: „Добар глас се далеко чује, а зао још даље“. Ми смо сложено одељење и ово нас је веома потресло. Трудили смо се да Милошу дамо безусловну подршку и да се ни у једном тренутку не осети усамљено и запостављено, да ни у ком случају не помисли да га не разумемо.

Без његовог знања, договорили смо се да скупимо новац да би смо колико - толико олакшали ову тешку ситуацију.

Пријатно смо га изненадили. Верујем да је тада, у тим болним тренуцима, јер толики губитак није мала ствар, осетио да смо уз њега, да га волимо и да је све што смо урадили било од срца. У нашим погледима могао је да прочита саосећање, а ми у његовом бескрајну захвалност што смо ту.

Изнад рушевина осталих после пожара, издигла се снага нашег пријатељства. Снага руке у руци. Снага другарске речи. Снага човечности, јер човек је хумано биће. То не сме да се заборави. Његова света дужност је да помогне ближњем свом у невољи, да узме пола његовог терета.

Снага човечности победила је у нама, јер: „Добра дела не чине човека добрим, већ добар човек чини добра дела“.

Маја Милић, VIII, Враћевиница
(Награда на конкурс Кола српских сестара)

Збогом детињство

Збогом детињство! Чини ми се да ову реченицу обично кажемо када завршимо основну школу и полако почињемо да прелазимо у свет одраслих. *Детињство, то је најлепше доба у животу сваког човека*, тако бар кажу старији.

Ма колико година имала, ја ћу за своје родитеље увек остати дете. Деца обично размишљају о томе да заврше основну школу, да буду старији, а не размишљају на какве ће све проблеме наилазити као одрасле особе. Често слушам своје родитеље како причају да би све дали само да се врате у дане детињства, јер су то били најлепши дани. Све те приче ме наводе на то, да је детињство стварно најлепше и да су на овом свету, пуном брига и проблема, једино деца безбрижна.

И зашто ми не бисмо максимално искористили детињство, иако нам није остало много? Никад није касно. Што смо старији, ми смо озбиљнији, наилазимо на многе успоне и падове, али то је животно искушење које нас чини много јачим и зрелијим.

Наравно, ми деца доста грешимо, али греше и одрасли. Некада себи, без разлога, направимо проблем. Шта се ту може? Нажалост, живимо у таквом времену да је свако љубоморан, нико ником не верује, а правих пријатеља је све мање.

Моје мишљење је да треба да се волимо и дружимо, да бар између деце не буде зависти и љубоморе. Чини ми се да су одрасли ипак у праву када кажу да је детињство најлепше доба у животу сваког човека. Ја ћу га вечно памтити и радо га се сећати.

Маја Глишковић, VIII,

Душница Петровић, VIII,

Уметничка дела, зна се, многе куће, дворове и музеје красе.

Уметничких дела преко света бела, има безброј као пчела рој.

Праву вредност уметника, показује свака његова слика.

Арабеске, фреске, портрети, пејзажи, сликали су многи уметници важни.

Вајарству, сликарству и архитекттури, били су вични: Буанароти, Веничело и Да Винчи.

Мона Лиза, Човек са плавим очима, Сикстинска капела, најбоља су и најлепша уметничка дела.

Кристина Поњавић, VII,

Чудеса су ваша ко бајке: о сестре, о жене, о мајке!

И ето ме опет у оној истој соби, на истом кревету, са сличним разлогом, на сличној постељи као и пре. И ето ње, моје маме. Прилази ми и мази ме.

Ивана Петровић, VII,
Враћевићница

Само је благо одгурнух и промрмљах: „Склони се“. Мама ме погледа оним њеним нежним погледом. Нећу да јој узвратим поглед, тако само предајем ову „борбу“. Кад кажем борбу мислим на ону нашу свађу. Она мени да каже шта да обучем! Па она мајица је моја омиљена, оне старке, јесте да су платнене, али, тако „моћно“ изгледају са оним бојама. Знам да је зима, али... „Изађи!“, рекла сам, и истог трена мама излази, остављајући ме да размишљам. Соба сада изгледа празно. Наравно, имам обичај, када се резљутим, да отворим „своју кутију“. То је кутија у којој се налазе моје ствари, ствари које су посебне – мој фотоалбум! Откад га нисам гледала! Сећам се ове фотографије. Била сам јако мала. Трчала сам једном стазом и саплела се о камен. Још се сећам како ме је болело колена после пада. Али, ето је мама са јодом и завојем. Мазила ме је по глави, тешила и превијала ми рану. За трен ока било је готово; рана превијена, а ја срећна на маминим леђима и својом омиљеном чоколадом коју ми је мама купила. Мој супермен, то јест моја супермама... Ах, та времена када нисам морала ни о чему да бринем – ту је била мама! Ево је и фотографија са мог рођендана. Што ли сам била тужна? А, да,

сећам се. Другари су ми поцепали моју најдражу плишану играчку – прелепог малог меду. Рука му је била откинута и лежала са друге стране кревета. Али, ето је опет мама! На мој плач одмах дотрчи, сними ситуацију и креће у акцију. Овога пута узела је конац и иглу и кренула да ушива медину руку за његово тело. Осим ока, које му је недостајало и конца који се видео после ушивања руке и пар огреботина, меда би био као нов. Ал' то сад није важно; важно је да је увек била ту она, моја мама!

И последња слика у албуму, али омиљена. Како сам смешно изгледала, али мама је лепа, као и увек! Како сам глупа! „Мама, мама!“, узвикнула сам и потрчала ка њој, „мама, извини!“ Она ми се само осмехнула и загрлила ме. „Мама..., ти си моја добра вила! Моја супермама!!!“

Марија Рајна Маринковић, VI₁

Конкурс поводом Материце

Као и сваке школске године, и ове године је реализован литерарни конкурс поводом хришћанског празника *Материце*. Традиционално овај конкурс расписује *Коло српских сестара* из Горњег Милановца на коме учествују ученици шестог разреда. Наша школа је, као и увек, показала велику заинтересованост и одазвала се учешћем у конкурс на тему о мајци. За то су заслужни следећи ученици:

Марија Рајна Маринковић, Ивана Ђорђевић, Кристина Љубинковић, Наташа Ђоковић и Александар Трипковић. Поред наше школе на конкурс су се одазвали и ученици I основне школе, као и ученици школе у Прањанима. После читања пар најлепших радова о мајци, сви учесници конкурса награђени су пригодним књигама и чоколадом, а својим стипендистима *Коло српских сестара* обезбедило је и пакетиће као и новчану помоћ. Волели бисмо да је више оваквих конкурса у којима се свачији труд и залагање награди јер то стимулативно утиче на ученике, зато се овом приликом и захваљујемо тим племенитим женама, чланицама *Коло српских сестара*.

Ивана Ђорђевић, VI₁

Мајке су као добре виле,
секе увек веселе и чиле!

Маме су fine или строге,
понекад су као бабароге!

Сестре ми стално косу чупају,
или лутком по носу лупају!

За тате, деке и бате,
тесан је овај свет;
он је сувише женама заузет!

Жене су лепши део света,
без њих би била пушта
планета!!!

Наташа Ђоковић, VI₁

"Хајде, пробај, сањај и ти како је то птица бити"

Био сам тада дете, па сам се нашао у шумаричком пољу, па сам се виноу, са птицама, у висине... Небо плаво, високо, без почетка и краја. Кад год сам га посматрао, прво што ми је падало на памет је бескрајна слобода. Завидео сам птицама које господаре тим пространством.

Милица Михаиловић, III,

Често сам замишљао да сам једна од њих и да са њима летим кроз облаке. Пуштам ваздушну струју да ме носи и гледам испод себе, а доле мали људи шетају улицама. Понекад када баце поглед ка небу, помислим: „Када би само знали да сам ја некада био на њиховом месту и тако посматрао птице како лете, а сада сам једна од њих. Да ли ми завиде?" Када се уморим, слећем на врх дрвета и посматрам облаке како попут бродова плове по плавом мору, ту, одмах изнад мене. Често сам ноћу, као човек, посматрао звезде... Сада их додирујем крилима, у свом ноћном лету. Небо је фантастично, ноћно небо пуно сјајних звезда ме је

очарало. Моји другови су ишли са мном тог дана у Шумарице. Остали су ми пријатељи и у првом лету када су ми помогли да се снађем у огромном простору. Када нам је злотвор ранио срца. Али, није знао да ће нам израсти крила.

Као дечак жарко сам желео да сазнам како је птицама када стоје на струјној жици. Сутрадан, после Шумарица, отишао сам то да откријем. Пошто ми је било први пут да стојим на жици, занео сам се и почео да падам... Али, не заборавите, ја сам птица! Успео сам да се одржим у ваздуху и вратио сам се на дрво. Пошто ми ова вратоломија није кренула за руком, покушао сам да урадим нешто ново, а то је било летење против ваздушне струје! Е, то ми је већ добро кренуло, али сам се убрзо уморио. Окренуо сам се и пустио ваздушну струју да ме носи како бих одморио крила. Уживао сам, све до једног тренутка када ме је изненада појурила једна велика, гладна птица. Почео сам да бежим. Била је то добра и опасна трка, у којој сам, на моју срећу победио. Опет борба...Поново бол..И опет сам се виноу небу под облаке.

Сутра бих да испробам лет изнад мора. Одавно то већ желим. Да кљуном захватим неколико капи, па да пошкропим шумаричке руже.

Алекса Недељковић, V, Враћевиница

Здрава храна – здрав живот

Сећам се да је мој дека увек носио јабуку у џепу. Кад год бисмо га питали зашто, он би нам испречао занимљиву и поучну причу о јабуци.

Један научник, који се звао Њутн, седео је испод неке јабуке. Одједном јабука је пала са гране. То је било као да је Њутнов закон пао са гране уместо јабуке. Ми, деца, смо тада схватили да је јабука закон, али закон здравља. Деда је причао да је јабука здрава за зубе, стомак, тен...

Када смо деда и ја ишли да хранимо овце кукурузом, он ми је причао да се у његово време јела само кукурузна проја која је много здравија од данашњег белог хлеба. Сваки пут када бисмо ишли у шетњу шумом, он би ми говорио која је трава за шта најбоља: першун за бешику, нана и камилица за стомак, матичњак за смирење, раставић за бубреге... Уз

њега сам стекла навику, и заволела, да пијем чајеве што многи моји вршњаци избегавају и раде само кад морају. Дека нас је учио и да не будемо лењи, већ да своје слободно време искористимо крећући се и играјући се у природи, а не седећи у затвореним и загушњивим просторијама уз телевизију или компјутер. Увек је говорио да током лепих дана деца што више времена треба да проведу на свежем ваздуху и у природи. Често ме је водио на реку, говорећи ми како је боравак поред воде благотворан за човека, а речни плодови права благодет за људски организам. „Када би човек јео више рибе, воћа, поврћа и других плодова из природе, био би куд и камо здравији и веселији“, често је говорио мој дека.

Све што нам је причао је и сам примењивао. Дека је живео скоро деведесет година, а свако ко га буде слушао и здраво се хранио може доживети дубоку и квалитетну старост, сличну његовој.

Захваљујући свом деки ја се данас здраво храним и живим у складу са природом која ме окружује, јер у њој можемо наћи све што нам је потребно за живот.

Стефан Маричић, VIII,

Јелена Мијаиловић, VI,

Сањамо, пишемо, маштамо, цртамо...

Дечији безобразлук

Када дођу топли и сунчани дани, а са њима и летњи распуст који жељно ишчекујем, веома се радујем јер тада идем код бабе и деде у Лебане. Тамо сам стекао пуно добрих другара и радујем се сваком нашем виђењу.

Једном смо се играли, потраге за благом. Били су ту: Алекса, Раша, Јован и ја. Хтели смо да се решимо Јована, јер смо га сматрали непријатељем, па смо га убедили да уђе у буре и сакрије се од гусара. Он је поверовао у ту причу, јер је млађи од нас. Ми смо то искористили и отишли да се играмо. Играјући се, заборавили смо на њега.

Чули смо вику Рашове и Јованове бабе, а и Јованов плач и схватили шта смо урадили. Брзо смо се попели на стари хрст и победнички се смејали. Нама је то било смешно, али не и Јовану.

Урош Казаковић, II₁

Анђела Грујовић II₁

Јесењи пејзаж

Док Сам шетала поред реке, застала сам у дубље се загледала у њу.

Река је због јесењих киша набујала, па је брже текла низ своје корито. Шумела је јаче него иначе. И ветар је био јачи, па је чинио природу бучнијом. Облаци су се надвијали над крајем и својом сенком чинили дан тмурнијим. Тек по негде се видео крајичак плавог неба. Туда би се пробијао који зрачак сунца, па тако

сиву природу с времена на време развеселавао. Лишће је тада весело лепршало на гранама као да је знало да му је остало још мало времена да буде ту где јесте.

Полако сам кренула кући, јер је дан постајао све хладнији. Нема сумње, скоро ће зима!

Милица Машић, IV₃

Један дан са Миком и аласима на Дунаву

Први зраци сунца се одбијају од бескрајно плавог пространства реке. У даљини се чује звоно цркве и сирена неког брода. И док дан полако осваја све пределе, аласи журно распакују свој риболовачки прибор.

Стојим на обали и посматрам, час плаветнило реке, час аласе у чамцима како бацају своје мреже. Један од аласа ме позива да им се придружим. Пришао је својим бродићем до обале и помогао ми да се попнем на њега. Узгред се представио, рекавши да се зове Мика. Мика Алас, чувени риболовац и математичар, велики обожавалац Дунава, риба и деце. Након што је забацио мреже, позвао ме је и дао ми један штап за пецање. Забацили смо штапове и док смо гледали у пловке, који су се као пијани љуљали на таласима Дунава, Мика је почео да прича своје риболовачке доживљаје: о пецању само на бућку, превртању чамца, о смуђу који му је одвукао штап за пецање и о томе да никада није научио да плива. Говорио је о томе како је већи део свога живота провео на Дунаву. Време је веома брзо пролазило, сунце се почело скривати за оближње врбаке. Аласи су почели да ваде мреже. Улов је био добар. Сви су били задовољни.

Када сам напустила Дунав, Мику и аласе, успут сам размишљала како један такав геније може да се одвоји од своје математичке књиге и свог правога заната.

Кристина Цветковић, IV₃

Сањамо, пишемо, маштамо, цртамо...

Доживљај на снегу

Много је леп мој град у белом огртачу. Све је бело: кровови кућа, ливаде, шуме, стаза до школе и оближњи брежуљак. То је за нас, децу, прави изазов. Чека нас много игре на снегу.

Када је нападао довољно снега, изашао сам на ливаду мог комшије Лазића. Одмах су ми се придружили другари из комшилука: Лазар, Анђела и Димитрије. Успели смо да направимо стазу којом смо се спуштали санкама. Игра је била испуњена смехом и радосћу. Трајала је дуго. Наши носићи су били црвени од хладноће. Случајно су моје санке промениле правац, јер сам закачио за неко дрво у снегу. Пао сам право у поточић који туда тече. Његова вода није била залеђена јер се снег топи и туда отиче даље. Одједном сам се уозбиљио јер сам био сав мокар.

Отишао сам кући да се пресвучем. Попио сам чај и остатак дана провео у топлој соби. Закључио сам да доживљаји на снегу могу бити узбудљиви, али и непријатни.

Милан Милетић, III₁

Остварени сан

Пахуље ситне, мале,
дан и ноћ су с неба падале.
Дуго су вредно радиле,
па су брда саградиле.

Сни се деци остварили,
па су у снежна брда
дубоко тунеле правили.

Сунце је дан освануло
и деци снег отопило.
Потоци су почели да теку,
од снега ни трага – оде све у реку.

Маријана Вукашиновић, IV₁

Што смо ми, III₂

Ми смо стари, добри другари,
треће три, ђаци најбољи.

Само тако хоћемо, само тако желимо,
на часу лако учимо, никад се не мучимо

Знање нам је све веће и веће,
ми растемо као пољско цвеће.

Наука је сила, знање је моћ!
Учите другари, дан и ноћ!

Математика, српски, свет око нас,
никакав проблем - певамо у глас!
Јована са енциклопедиом је уз нас.

На физичком победе носимо,
ђаке одличне имамо,
за такмичења разна се припремамо.

Ко на пут нама стаје, грдно се покаје.
Бољи смо од свих, "растурамо их"!

Виктор је добар у кошарци, Павле у математици.
Ему поштујемо, с њом се сви радујемо.

Живахни смо, брбљиви- свима препоручљиви.
Учитељицу волимо и много је ценимо.

Ови школски дани, нек нам дуго трају,
лепоту њихову спознаћемо тек на крају

Нека сада чују сви,
то смо ми- треће три.

Маријана Питулић VIII₂

Сањамо, пишемо, маштамо, цртамо...

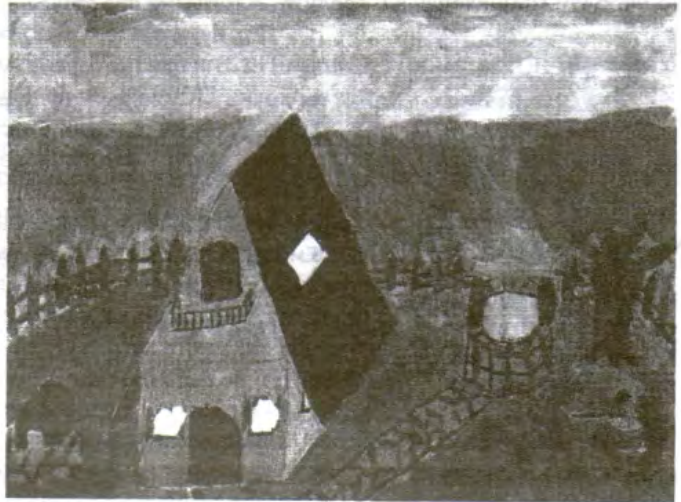
Мачка крадљивац

Једном када сам била код баке у селу, она ми је спремила моју омиљену посланицу – палачинке.

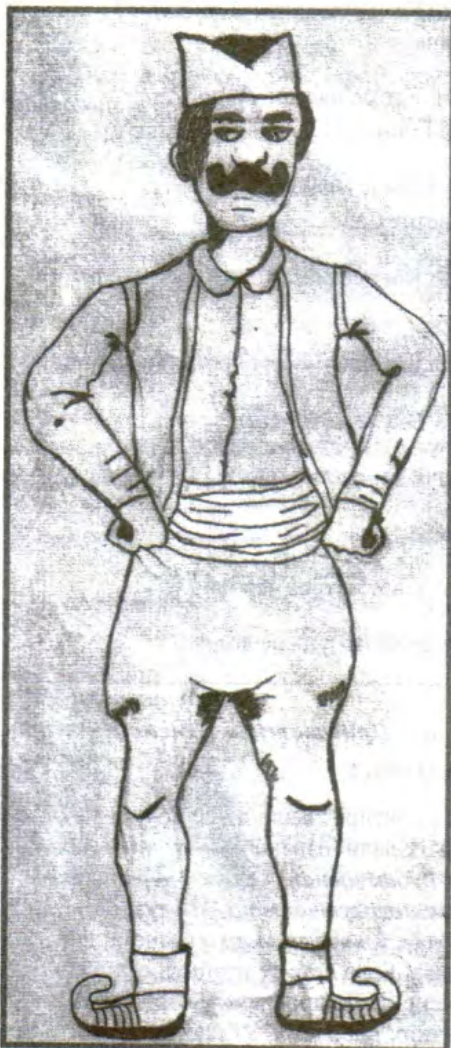
Узела сам палачинку и изашла с њом напоље. Села сам на столицу испод које је лежала мачка. Пошто нисам била пажљива, и гледала сам на другу страну, она је скочила и истргла ми палачинку из руке.

Била сам срећна што сам је нахранила, али помало и љута јер је то била моја палачинка.

Александра Илић, II₁

Ерић Никола VIII₂

Никола Драгићевић VIII₂

Летње враголије

За време летњег распуста била сам код бабе и деде у Шапцу. Као и сваке године провела сам се лепо, али један дан ће ми заувек остати у сећању. Тог летњег дана сам хтела да се нашалим са дедом. Попрскала сам га водом. Да би ми се осветио, деда је насуо пуну кофу воде и појурio да ме окупа. Када ме је стигао, просуо је сву воду на мене и била сам кроз мокра. Сестра, баба и деда су се смејали, а ја сам била љута. Тај дан ће ми остати у сећању, јер је све то ипак била шала.

Наташа Баралић, II₁

Загонетка:

У малом видиш само своје лице,
у великом цело тело,
и ципеле, и одело.

Павле Прокић, III₃

О свему по мало

Из мог угла

Прошлог пута смо се бавили проблемом наше омиљене телевизије и омиљене емисије. У овом броју је то проблем (не)уклапања у средину, а тога има све више.

Док неки од нас са задовољством слушају Guns 'N' Roses, Ramones, Sex Pistols-е, ЕКВ и сличне ствари, уживајући у њима, други се труде да оставе утисак на нас и околину глумећи да воле исту музику. Сећам се да сам једном прочитала у неком часопису да је неким често много лакше да преузму "паковање" и особине од неког кога сматрају невероватно "cool", него да буду своји. То ми личи на недостатак самопоуздања.

Ефекти претварања су краткотрајни. Једно време у друштву си "ок", а када схватиш да не можеш даље да глумиш, будеш немилосрдно одбачен, и на крају, "изађеш на лош глас". И то због чега? Због непотрбних лажи?

Свака музика је музика, само што се дели на квалитетну и ону која задовољава потребе оних који не трагају за бољом. Мој савет је квалитетна музика. У мноштву такве музике наћи ћете ону коју ћете осетити срцем и немојте крити свој музички укус, будите своји, не радите ништа по туђем нахођењу.

Не схватајте ово као позив на свађу, ја само хоћу да кажем да не глумите нешто што нисте, јер тако стварате одбојан став и остављате негативан утисак на људе око себе.

Даница Вучетић, VIII₂

Лапсуси из VIIIз:

Наставник Горан: Шта је још драмско у овој бајци?
Душан: Нарикање.

Наставница Марина: Да ли знате који четвороугао треба да добијемо?
Стефан: Квадар.

Наставница Вера: Које море се простирало на простору јужне Европе и Азије?
Данијела: Тетрис.

Наставница Весна: Знаш ли како сада зовемо Османско царство?
Никола: Италија.

Наставник Горан: Шта ради студен (зима)?
Светозар: Студира.

Наставница Вера: Како се зове наша држава?
Дејан: Београд.

Наставница Весна: Кад почиње историја?
Милош: У седмом разреду.

Наставница Вера: Какве су веначне планине?
Кристина: Сабране.

Наставник Горан: Где се налази Тршић?
Стефан: У Црној Гори.

Настаница Вера: Шта је меандар Саве?
Никола: Отац Светог Саве.

Наставник Горан: Кћерка се синонимно може рећи и.
Стефан: Син.

Небојша: Отишла је код очног да прошири женице.

Кристина: Нису Срби угњетавали Турце...

Јована: У овој речи има непостојано ја.

Кристина: Мозак је тежак 1350 kg.

Светозар: Минус девет четрес четрина...

Душан: Језера су рупе испуњене водом.

Ослушкивали- сви
Прибележила- Јелена Николић

Цртица из школске библиотеке

Школска библиотека? Не звучи вам познато? Ни једна књига изван лектире? Било да не волите читање или до сада нисте нашли ништа довољно занимљиво, за вас има лека! Следи изненађење у виду нових, занимљивих издања као што су: романи Градимира Стојковића (*Конао сам дубок здецац, Хајдук у четири слике, Сан, Хајдук чува домовину, Први, Хајдук из Београда...*), књиге за тинејџере *Апсолутно своја, Ма кулирај, СОС за тинејџере, С децом око света, Средњовековно село, Митови античке Грчке, Књига за Марка* и многе друге. Брзо ће вам прирасти за срце редови ових, првенствено тинејџерских, издања. Брзо ћете се стопити са њиховим светом који се не разликује много од вашег, јер и њих прате исти адолесцентски проблеми и бриге, да ћете помислити да је неко управо написао причу о вама и начину решавања сличних проблема. Углавном, немојте се чудити ако којим случајем будете плакали од смеха.

Надам се да је ово било довољно да вас заинтересује. Дакле, сви ви жељни добре авантуре, трк у библиотеку и заволите читање!

Даница Вучетић, VIII₂

Забава у холу школе

За ученике млађих разреда наше школе, пред крај првог полугодишта, одржана је приредба у холу школе. Гостовала је група “Фруби – денс” са својим песником и кореографом.

Програм су започели песмом “Ђачка торба” уз коју су играли. Песма је била веома лепа, па смо убрзо сви почели да певушимо њене стихове. Песник је најављивао песме које је изводила плесна група, а неке је и рецитовао. Тако је на разне начине забављао публику.

После краћег времена, сви смо се развеселили. Они су рецитовали, глумили, певали, а ми смо после сваке тачке аплаудирали. Убрзо смо делимично научили песме које је изводила група и радосно их певали. Цела представа је била занимљива и забавна, а посебно журка у којој су на крају учествовали сви ђаци и чланови гостујуће трупе.

Представа нам се веома допала, а нама остаје да се надамо да ће одржати обећање које су нам дали и да ће нас ускоро поново посетити.

Милица Михаиловић, IV,

Добра „журка“ у нашој школи у Сврачковцима на крају полугодишта

Као и сваке године, крај првог полугодишта у нашој школи, у издвојеном одељењу у Сврачковцима, обележен је бројним активностима.

Весели ученички радови украсили су ходник и учионице.

За успех драмско-рецитаторске секције заслужни су и учитељи и ученици. Вештину лепог казивања и глуме ученици су показали на почетку приредбе.

Ове школске године и чланови фолклорне секције су уложили труд да науче нове кораке. Успешно су наступили.

У оквиру приредбе организована је “Шеширијада”, омиљени део програма. Сваки ученик је за себе направио шешир. Сваки шешир је био занимљив на свој начин. За успешну реализацију овог дела приредбе треба похвалити и ученике и родитеље. Интересантни шешири су резултат маште ученика и креативности родитеља. После дефилеа, требало је прогласити најлепши шешир. То је било веома тешко. Конкуренција је била јака, па је било неизвесно ко ће победити. Назад смо нашли решење : прогласили смо најлепшим шешир ученика којем је тога дана био рођендан. Тако се нико није наљутио, а награду (кесу “грицкалица”), ученици су заједно појели.

Последњег радног дана у 2007. години створена је позитивна атмосфера . Сви желимо да се она настави и у следећем полугодишту.

Вера Михаиловић, учитељица

Стефан Стојановић, IV, Враћ.

Тамара Петровић, VI,

У издвојеном одељењу ОШ „Десанка Максимовић” у Враћевшници, поводом завршетка првог полугодишта школске 2007-2008. године, одржана је пригодна приредба. Ову малу свечаност отворили су, наравно најмлађи, сплетом игара и кратких сценских приказа. Затим је ученица седмог разреда Дуња Стефановић извела „Шаливу етиду”. После ове тачке, уследило је оно о чему ученици ове школе са нестрпљењем говоре читавог полугодишта неколико одабраних младих глумаца, седмог и осмог разреда, извело је први чин мјузикла „Плава звезда”. Мјузикл је ауторски, текст и музику раде наставници ове школе, а у целини ће бити изведен у априлу, на такмичењу основних горњомилановачких школа у драмском изразу.

Мирјана Миленковић, професор српског језика

Караоке обрачун

“Добро вече и добродошли у Караоке обрачун ...”, тако је почео први “Караоке обрачун” у нашој школи. Надамо се не и последњи.

Идеју да се направи оваква врста такмичења дали су ученици VII₁, и то **Кристина Матијевић** и **Ана Урошевић**. Да би је реализовали требала им је помоћ, па су се обратили наставнику Радиши, који је радо помогао у организацији.

„НАЈ“ VIII₂

Правила такмичења била су једноставна: имена свих екипа налазила су се у шеширу и прве две које жири извуче излазе на бину и бирају редни број иза којег се крије нека од песама коју затим певају. На крају жири, састављен од три учитељице, гласа ко је био бољи и та екипа пролази у следећи круг.

Такмичење су водили Тијана Кандић и Стефан Булајић. Публике је било доста, па је међу такмичарима била велика трема, а гледаоци су правили фантастичну атмосферу певајући са учесницима.

Свако одељење је представљала једна екипа, а учествовало их је једанаест, јер се ученици VII₃ нису пријавили, што је разочаравајуће имајући у виду да им је разредни наставник музичког. На бини су се смењивали певачи, а круг се све више смањивао. У финале су ушле екипе VIII₂, VIII₁ и VII₁. Најпре је такмичење напустило VIII₁ освојивши тако треће место. У великом финалу успешнија је била екипа VIII₂, док се VII₁ морало задовољити другим местом. Победник је награђен сликом Лазара Илића (VIII₂).

Као што рекосмо на почетку, надамо се да ово неће бити први и последњи “Караоке обрачун”, већ верујемо да ће се, уз нешто бољу организацију, која ће доћи са искуством, ова лепа манифестација наставити и да ће привући још више публике.

Милан Марковић, VIII₂

Осмаци се опробали у квиз такмичењу

После дугогодишње паузе у нашој школи је 27. 12. 2007. г. одржан квиз за осмаке. У квизу су учествовала сва одељења осмог разреда из наше школе и осми разред из Враћевшнице. Свака екипа је имала своје име. Екипа VIII₁ звала се „Андрејини табори“, VIII₂ „Векине лутке“, VIII₃ „Горанови ништаци“, а екипа из Враћевшнице „Мирини вандалаи“. Ова имена екипе су добиле по начину на које их њихове разредне старешине

ПОБЕДНИЦИ VIII₁

„хвале“. Игре су биле занимљиве, па није ни чудо што се прва игра звала **Занимљива питања из разних области** (географија, историја, биологија, спорт). После ње уследиле су и друге игре као што су **Асоцијације**, **А, Б, Ц, Д питалице** и **две вештине**: убацивање лопте у канту и преношење лоптица у кашици. Такмичење је одржано у медија холу. У публици је осим ђака и наставника било и осталог особља школе. Између сваке игре је била пауза у којој су учествовали: две плесне групе девојчица VII и VIII разреда (*Неке нове клинке* и *Старс денс студио*), најбољи рецитатори (*Милица Михаиловић IV₁* и *Јована Димитријевић III₃*, дугогодишње учеснице традиционалног регионалног такмичења у рецитовању „Песнице народа мог“) и музичке тачке (*Јесење лишће* и *Тамо далеко*) у извођењу *Милоша Томића VIII₂* – фрулица, *Татјане Димитријевић VII₁* – виолина и *Ђорђа Ивковића VII₃* – хармоника.

Победник квиза је VIII₁, друго је VIII₃, треће VIII₂, а четврто место освојили су наши другари из Враћевшнице. На крају такмичења све екипе награђене су сликама које су урадили ученици – сликари из наше школе: Лазар Илић, ученик VIII₂ и Јелена Божићевић, Весна Тешић, Јована Царевић, Јелена Николић и Стефан Маричић, ученици VIII₃.

Надамо се да ће овај квиз прерасти у традицију.

Ивана Ђорђевић, VI₁

СПОРТ

СТОНОТЕНИСЕРИ - ШАМПИОНИ

Последње недеље октобра одржано је такмичење стонотенису за ученике основних и средњих школа Горњег Милановца

Наша школа је у екипној конкуренцији била неприкосновена и освојила је прво место без изгубљеног меча. Екипу су чинили Младен Михаиловић, Благота Рогановић и Никола Мрдаковић, ученици VIII₁. Прво место им је донело пласман на окружно такмичење у Чачку, на ком наша екипа, нажалост, није имала запажених резултата.

У појединачној конкуренцији наши ученици су такође постигли велики успех.

Најбоље пласиран члан наше екипе био је Благота Рогановић који се пласирао у финале и освојио друго место. Одлични су били и Младен Михаиловић и Никола Мрдаковић. Младен је био трећи, а Никола пети.

Благиша и Младен, VIII₁

Ученици храбро „ударили“ на наставнике

Већ је постала пракса да се у нашој школи играју утакмице између наставника и ученика. Овога пута први су на терен изашли фудбалери. Сви су са нестрпљењем ишчекивали утакмицу, надајући се да ће ова генерација ученика напослетку победити наставнике и тако постати прва којој је то успело од када се играју овакве утакмице. Атмосфера је била одлична. Трибина су биле пуне навијача који су очекивали победу ученика.

За наставнике су овога пута наступили: Невенка (учитељица) - капитан екипе, Ацо (физичко), Слободан (историја), Дарко (информатика), Горан (српски), Раде (директор и голман Никола (ликовно)).

Екипу ученика чинили су: Лазар Лазовић (VIII₁) - капитан, Бојан Мерцанић (VIII₁), Стефан Максимовић (VIII₁), Саша Кастратовић (VIII₁), Никола Мрдаковић (VIII₁), Лазар Петровић (VIII₂), Никола Царевић (VIII₂) и Стефан Дмитровић (VIII₂).

Борба је била жестока свих 40 минута, колико је утакмица и трајала. Наставничка екипа је на почетку ученицима изгледала као мачији кашаљ, али се на крају испоставило супротно. Ученици су се борили за победу, али су наставници ипак успели да славе резултатом 4:2 и тако наставе традицију непобедивости.

Следећи на реду су наши другари одбојкаши и надамо се да ће они имати више среће у дуелу са наставницима, док ће кошаркаши ипак морати да сачекају неку од следећих генерација која би могла озбиљније да се супростави веома јакој кошаркашкој екипи наставника наше школе.

Маријана Пишчулић, VIII₂

Нови Роналдињо

Дарко Павловић, ученик VI₃, одељења наше школе, је талентовани фудбалер ФК „Металац“, који је у 2007. години понео титулу најбољег у категорији „петлића“. У интервјуу са њим сазнајемо следеће:

□ Одакле љубав према фудбалу?

Дарко: Као мали, пратио сам фудбалске утакмице и желео да достигнем славу познатих и успешних фудбалера.

□ Колико дуго се бавиш тим спортом?

Дарко: Овим спортом бавим се од своје шесте године.

□ Ко ти је омиљени фудбалер и зашто?

Дарко: Мој омиљени фудбалер је Роналдињо. Одувек ми је био узор. Самим тим што је био најбољи фудбалер света, многа привукао пажњу, па и мени.

□ Тренинзи одузимају пуно времена, поготову успешним спортистима попут тебе. Колико ти остаје времена за школске обавезе?

Дарко: То је на неки начин тачно, али када нешто волиш, желиш тежиш ка вишем циљу, није ти тешко да одвојиш време за тренинге. Ипак, на првом месту ми је школа, важно ми је да се образујем, а онда да се усавршавам као спортиста играјући фудбал.

□ Планови за будућност везани са бављењем фудболом?

Дарко: Планови за будућност су велики! Волео бих да заиграм за Црвену звезду. Надам се да ћу остварити свој циљ. Знам да ће бити тешко, али верујем у себе и своје квалитете.

□ Какав је осећај бити репрезентативац?

Дарко: Једна од највећих жеља, свих фудбалера је да постану репрезентативци, а мени се та жеља испунила.

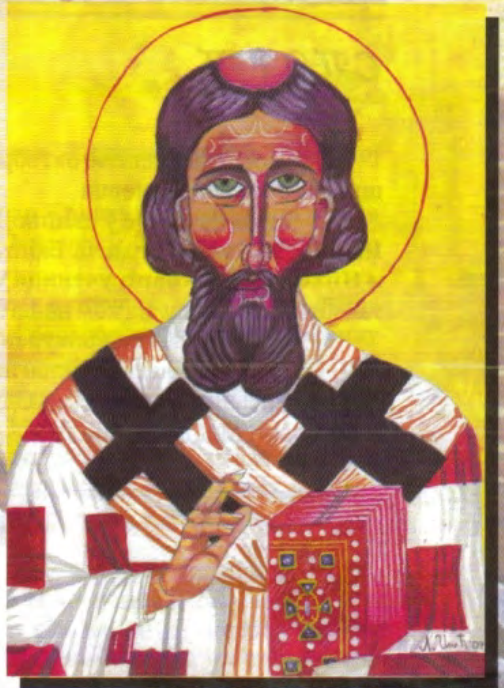
Дарко, желимо ти пуно успеха у даљем бављењу фудболом, као и успешно школовање!

Кашарина Пешковић, VI₃

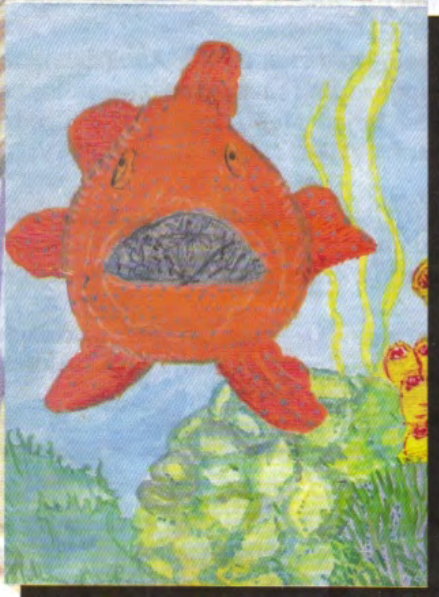

Драгана Јовановић VIII₃

Лазар Илић VIII

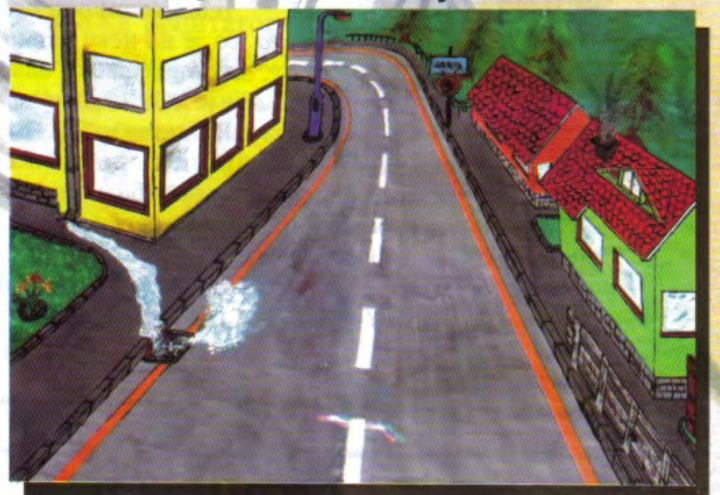
Јована Царевић VIII₃

Кристина Мијатовић VIII₃

Весна Тешић VIII₃

Стефан Маричић VIII₃